

НЕБЕСКА СКАДАРЛИЈА

На облаку
згуснутој белини водене паре
не већем од десет ари –
небеској кафанској башти
која лебди ни на небу ни на земљи
укотвљена сидром окаченим о бродски
пајван
спуштеним до димњака Пиваре
бучни гости
помало припити
упиру погледе низ калдрму
СКАДАРЛИЈЕ.

Засели славни за кафанске столове
који се помало љуљају
без чврстог ослонца о калдрму
опустили се лако припити
па испијају
успут и проливају божанску малвазију
на кариране столњаке сличне онима
каквима су некад били застирани

столови код „Три шешира“.

Седим, мада то више личи на лежање
на клупи разваљеној од небриге
и буљим радознао до бола
пут облака –
небеске кафанске баште
у жељи да пријатеље још једном
препознам.

И сами су
своја имена
(којима су
док су били са нама
стицали славу и признања)
позабрављали
али нису ко је из ког еснафа.

Измешали се
(као у шпилу карте)

Песници

Глумци

Неимари

Певачи

Музиканти

Новинари

Сликари...

ни тамо

горе

не могу да оману

и тамо
свима њима паметују
слободни мислиоци...
Препознајем им лица...
ваљда ће и они мене
када се и ја
(то може
што се мене тиче
бити већ сутра)
укрцам на
брод облак..

За столом, у сеновитом делу баште
Протомајтор Угљеша
а пред њим искри
вотка у чашици
За истим столом сликари
Марио и Зуко
четврту столицу још нико није заузео.
За суседним столом
Чика Шоле Добошар
Гатара Богдана
и гле чуда,
(ко се томе могао и надати)
пред њом
главом и брадом
лично,
личито залутао
засео СВЕТИ ПЕТАР

да му Богдана у длан погледа.
За два стола
а како и не би
кад их горе више мртвих
него на земљи још живих има,
засели чланови
СКАДАРЛИЈСКОГ СЕКСТЕТА.
Офуцала им се
од предугог ношења
она прелепа одела –
костими и полуцилиндри у пастелним
тоновима
у које смо их некада за скупе паре
оденули.
Офуцали се хаљетци
ал' нису они
чујем их још знају па певају и ону:
Чијеш, чујеш секо
На(мести) се лепо...
Сви су на окупу
нико није изостао
а ја очи склопим
па једног по једног
поново призивам на калдрму.